

ואזדא ריש לקיש לטעמיה,

דאמר ריש לקיש:

הריני כפרת רבי חייא ובניו,

שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל -

עלה עזרא מבבל ויסדה;

חזרה ונשתכחה -

עלה הלל הבבלי ויסדה;

חזרה ונשתכחה -

עלו רבי חייא ובניו ויסדה;

וכן אמרו שם רבי חייא ובניו:

לא נחלקו רבי דוסא וחכמים

ב: על מחצלות של אושא • שהן טמאות,

ועל של שם טבריא שהן טהורות;

על מה נחלקו?

על שאר מקומות,

מר סבר -

כיון דליכא דיתבי עליהו - כדטבריא דמיין,

ומר סבר -

כיון דמקרי ויתבי עליהו - כדאושא דמיין.

אמר מר (עדויות שם):

כל החצלות טמאות שם טמא מת,

דברי רבי דוסא.

והתניא:

וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו !?

לא קשיא,

הא - דאית ליה גדנפא,

הא - דלית ליה גדנפא.

מיתבי:

חוצלות של שעם ושל גמי ושל שק ושל ספירא -

טמאות שם טמא מת,

דברי רבי דוסא;

וחכמים אומרים:

אף מדרס;

בשלמא למאן דאמר: מרזובלי -

של שעם ושל גמי - חזו לכינתא דפירי,

של שק ושל ספירא - חזו לגולקי וצני;

אלא למאן דאמר: מחצלות ממש -

בשלמא של שק ושל ספירא - חזו לפרסי ונפוותא;

אלא של שעם ושל גמי - למאי חזו !?

חזו לנזיאתא.

איכא דאמרי:

בשלמא למאן דאמר: מחצלות ממש -

של שעם ושל גמי - חזו לנזיאתא,

של שק ושל ספירא - חזו לפרסי ונפוותא;

אלא למאן דאמר: מרזובלי -

בשלמא של שק ושל ספירא - חזו לגולקי וצני,

אלא של שעם ושל גמי - למאי חזו !?

חזו לכינתא דפירי.

תניא:

אמר רבי חנניה:

כשירדתי לגולה מצאתי זקן אחד, ואמר לי:

מסככיך בבודיא;

וכשבאתי אצל רבי יהושע אחי אבא הודה לדבריו.

אמר רב חסדא:

והוא דלית ליה גדנפא.

אמר עולא:

הני בודיתא דבני מחוזא,

אלמלא קיר שלהן - מסככיך בהן. שמו

תניא נמי הכי:

מסככיך בבודיא,

ואם יש להן קיר - אין מסככיך בהן.

הדרן עלך סוכה שהיא גבוהה

רשי

בשלמא למאן דאמר. חוצלות היינו מזובלי איכא למימר בכל הני דכי לא עבידן לשכיבה כלי הם לתשמיש אחר: של שעם ושל גמי. אף על פי שאין נארגים היטב ויש הפרש בין בית ניר לבית ניר: ראויין הן לכנתא דפירי. פירות גסין שאין יוצאין דרך נקב קטן: של שק ושל ספירא. שנארגים יפה: חזו לגולקי וצני. כלים כעין שקין שנותנין בהן קטניות ופירות דקין: אלא למאן דאמר מחצלות ממש. שהן פשוטין ואין להן בית קיבול: בשלמא של שק ושל ספירא. לר' דוסא אע"ג דלאו לשכיבה עבידי: חזו לפרסי ונפוותא. לוילון כנגד הפתח כדמתרגם מסך הפתח (שמות לה) פרסא דתרעא: נפוותא. לנפות בהן הקמח כמות שהן נותנין עליו קמח וכופלין אותן וקושרין בראש הכפל כעין בוטי"ל שלנו: למאי חזיין. אליבא דרבי דוסא דאמר לאו לשכיבה עבידן אמאי טמאות שום טומאה: לנזייתא. לכסות בהן גיגית שעושיין בהן שער: חנניה. בן אחי רבי יהושע: כשירדתי לגולה. כשירד לגולה לעבר שנה כדאמרינן בברכות בהרואה (סו). בודיא. מחצלת: מסככים. דסתמא לסיכוך ואינה כלי לתשמיש: קיר. הוא גדנפא:

הריני כפרת. יסורין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד הוא זה כשהוא מזכיר אביו או רבו לאחר מיתתו צ"ל כן: כשנשתכחה תורה מישראל. לא נשתכחה כולה קאמר אלא הלכות שכוחות מבני בתירא שהיו ראשי ארץ ישראל כדאמרי' בפסחים באלו דברים (סו). עלה הלל הבבלי. שמיום שגלה יכניה החרש והמסגר עמו היתה ישיבה מצויה בבבל: שהן טמאות. אף מדרס דמיוחדת לשכיבה הן ולא לתשמיש אחר: ועל של טבריא. קשות הן ואין לך אדם שוכב עליהן: כיון דליכא דיתבי עליהו. אין רוב בני אדם רגילין לייחדן לכך: דמקרי ויתבי. ומייחדן לכך: והתניא. לעיל: וכן היה ר' דוסא אומר כדבריו. של ר' יוסי דזו וזו מסככיך בה אלמא לאו כלי הוא לקבל טומאה: גדנפא. כעין שפה סביב גבוה מעט לקבל מה שנותנין בהו ועשויה לתשמיש לתת פירות על גבה: דלית ביה גדנפא. אפילו כלי לא הויה דלסכך על גבי אהלים עשויה: שעם. פווי"ל מין שיפה: של שק. מנוצה של עזים: של ספירא. ממה שמסתפר מצואר הסוס ומזנבו: מטמאין טמא מת. ולא מדרס דכלי הן ולא לשיבה: